

Det Anarkistiska Biblioteket

Österrikes anarkister och kampen mot fascisterna

Ave

Ave
Österrikes anarkister och kampen mot fascisterna
1928

Tidningen Brand #46 1928

www.anarkistiskabiblioteket.se

1928

Wien i nov.

Under de tio år som den österrikiska republiken existerat eller som förflutit sedan världskriget sjönk med i historiens stora grav, ha många händelser inträffat, vilka äro av stor betydelse för arbetarna. Men å andra sidan skulle det vara oriktigt att påstå, att det skett någon större genomgripande social omgestaltung, som lyft upp arbetarna till den ensam dominerade makten i republiken. Det är endast i huvudstaden som det lyckats för arbetarna att bemäktiga sig kontrollen och ett visst inflytande över den kommunala byggnadsverksamheten, över skolväsendet och barnavården.

Men eljest är det den svarta, katolska prästreaktionen jämte det ekonomiska högerblocket som regerar och svänger svältpiskan över de lidande och svältande massorna. För närvarande finnes det omkring 250 tusen arbetslösa i Österrike. Vad en sådan väldig arbetslöshetsarmé betyder i ett land med fem milj. invånare - det är icke svårt att tänka sig.

Jämsides med den legaliserade reaktionen ha arbetarna att kämpa emot de fascistiska hemvärnsbanden. Tills dato har det dock lyckats för arbetarna att i någon mån bemästra reaktionen och den fascistiska faran.

Men sådan situationen nu är kunna fascisterna lätt överrumpla arbetarna, så sant de icke vidtaga motåtgärder medan tid är.

Socialdemokraterna ha tänkt att kunna avlägsna fascistfaran genom en avvapning av hemvärdet och arbetarnas skyddsförbund. Men det är icke med avvapning, som fascistfaran avlägsnas, utan det kräves framför allt att arbetarna ställa sig kampberedda mot de fascistiska kuppmakarna.

Den ståndpunkten hävda de österrikiska anarkosyndikalisterna. Och särskilt underströk kamrat Pierre Ramus den i ett stort tal, som han i lördags afton höll inför en talrik församling. Han fastslog att arbetarna aldrig kunna vinna något med vapenskrammel och påvisade med en rad av talande fakta från skilda länder, hursom arbetarna med det passiva motståndet vunnit sina största segrar. Och just nu när reaktionen och den fascistiska faran hota arbetarna och deras sociala intressen, så finns det inget effektivare medel än generalstrejken och skattevägran. Men för att arbetarna skola kunna använda dessa revolutionära kampmedel måste de organiseras och skolas för detta syfte.

Kamrat Pierre Ramus hade ingen tro på att socialdemokraterna skulle lyckas att slå tillbaka de ständigt djärvare och djärvare frammarscherande fascisthoparna.

Ty det är icke nog med att man i parlamentet, i pressen varnar för kuppmakarna; nej, man måste gå ut på arbetsplatserna, verkstäderna, fabrikerna och fälten, för att där upplysa arbetarna om vad saken i verklig-

heten gäller. Och om man så gör, då skall det snart visa sig, att masorna skola sammansluta sig i ekonomiska formeringar och stå beredda att möta vilken fara som helst.

Men om socialdemokraterna få fortsätta med sitt schackrande och kompromissande med de styrande, då är det fara för, att landet drives i armarna på fascisterna utan annat motstånd än en resultatlös, blodig gatukamp.

Beträffande den inre avrustningstanken, betonade kamrat Ramus, att det måste anses såsom den naivaste dårskap, att avrusta arbetarna. Ty med avrustning mena regeringen och borgarna icke blott att arbetarna skola lämna från sig sina skjutvapen utan även att de skola gravlägga sina ekonomiska och fackliga kampmedel. Arbetarna kunna inte låta sig bindas till händer och fötter och när det har skett kunna borgarna och det fascistiska hemvärdet husera efter fri önskan.

Nej, arbetarna kunna icke gå med på den slags avvapning, som den reaktionära regeringen och arbetsköparna ha tänkt sig. Men för att uppnå den tänkta »sammhällsfreden» vilja de socialdemokratiska politikerna på sätt och vis medverka till en inre avrustning.

Det är ett svek mot massorna!

Vill man verkligen avrustning och fred, då skall man först börja att avvapna de fascistiska banden, borgargarderna och statens knektskaror.

Men sådan avrustning vill man icke vara med om, och det visar vilka avsikter man i grund och botten har med avvapningen.

Den enda räddningen för den österrikiska arbetareklassen är att den följer de vägar anarkosyndikalisterna utstakat.

Gör den det, slöt kamrat Ramus sitt intressanta och med hänförelse burna tal, skola stora framtidsmöjligheter öppna sig för de lidande och förtrampade massorna.

De österrikiska anarkosyndikalisterna äro de enda som framför en hållbar uppfattning om arbetarnas kamp mot reaktionen och fascismen. Men då anarkosyndikalisterna äro i minoritet och sakna de organisatoriska och tekniska möjligheterna, vilka äro nödvändiga för att kunna göra sig gällande och vinna gehör för sina idéer, så är det ju icke möjligt för den att rycka de socialdemokratiska och reformistiska massorna med sig. Åtminstone icke i så stor utsträckning att de kunna leda kampen mot fascisterna.

I nästa korrespondens skall jag skildra Ferrer-, Sacco- och Vanzetti-hemmet i Wien, som våra kamrater grundat.

Ave.